

1625 April 1889: 2. Bøf. af Lovf. om Tillægsbøf. f. 1888—89.

1626

J. Bederfen: Sa jeg vil fige, at jeg har noget vanskeligt ved at tro, at det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Mazén) kan lægge Haanden paa Hjertet og fige, at det har været dette Things oprigtige Hensigt og Formaal at føre dette Forslag helt igjennem den regelmæssige Behandling, saa at der kunde komme en virkelig Lov ud deraf, thi den kommer jo ikke ud derved, at Landsthinget stemmer over Forslagene een eller to Gange. Jeg tvivler meget om, at man vilde faae alle 3 Behandlinger, og jeg har jo ogsaa Erfaringen at støtte mig til, naar jeg mener, at man ikke er ængstelig i saa Henseende, idet man tidligere har ment, at naar Landsthinget har givet Finantsloven to Behandlinger, har det været tilstrækkeligt. I Hjør gif den videre, men i det Nar, da Finantsloven blev indbragt her i dette Thing efter at have været forkastet i Folkethinget, gav man den kun et Par Behandlinger, og ser man hen til Statsrevisorerens Betænkning og til de Herrers Opfattelse af Sagen, ligger det jo klart for, at man mener, at ved disse to Behandlinger har Landsthinget havt Leilighed til at give sin Villie tilkjende, og at dette maa være tilstrækkeligt. For Mødet eller nu her paa vore Pladser have vi jo set den sædvanlige Bebudelse af Samlingens Slutning, nemlig Blanketterne til Reifegodtgjørelserne, og jeg tror, at naar vi alle ville tage Sagen, som den foreligger, kunne vi blive enige om, at man har antaget, at dette Møde skulde være det sidste i Sæsonen. Man har nok ønsket at faae en Afstemning over denne Sag, men dermed burde sikkert ogsaa den regelmæssige Behandling af Lovforslaget høre op. Søvrigt glædede det mig at høre, at det ærede Medlem erklærede, at det er en ganske vildfarende Anskuelse at tro, at Noget skulde være lovligt, fordi dette Thing har stemt over det een Gang. Jeg veed ikke, hvad Regjeringen har tænkt sig at gjøre efter den Afstemning, man tilsigtede her over Tillægsbevillingslovsforslaget. Jeg antager ikke, at Tanken har været derefter at ophøje dette Forslag til en provisorisk Lov; det vilde i hvert Fald tage sig behyrdeligt ud. Svoledes den høie Regjering vilde have klaret sig, naar den dog aldeles ikke havde Lov til at benytte Bevilningen, fordi der var stemt over den i det ene Thing een Gang og imod den i det andet Thing, gad jeg nok vide.

Mazén: Det ærede Medlem bevæger sig hele Tiden i Meninger, Antagelser og Forudsætninger, som jeg ikke kan se, at jeg for mit Bedkommende har givet nogen som helst Anledning til, og som jeg heller ikke kan anse det ærede Medlem for i nogen Maade berettiget til at gaa ud fra. Hvad denne Afstemning skal bruges til, om den høie Regjering herpaa vil bygge en provisorisk Lov, ja, alt dette er Ting, som jeg ikke har det Allerfjerneste at gjøre med, og det forekommer mig, at det ogsaa kunde være Ting, om hvilket det ærede Medlem kunde fige, at han intet Begreb havde om dem, og saa var det bedst ikke at indlade os paa den Slags Ting. Jeg gjentager det, det ærede Medlem er fuldstændig uberettiget til at paastaa, at vi ikke have gjort, hvad vi have kunnet, for at fremme de os forelagte Lovforslag og deriblandt særlig Finantsloven. Jeg vil dog spørge, om det ærede Medlem kan antøre en eneste Kjendsgjerning til Bevis for, at vi ikke have fremmet Finantsloven saa hurtigt, det har været os muligt, om vi ikke, saa snart vi have faaet den, have behandlet den, om vi ikke have sidet i Ubvalg, om vi ikke have afgivet Betænkning, saaledes at den, skjøndt den først kom til os den 16de, endnu inden Maanedens Udgang kunde være saavidt fremmet, som den er. Vi kunne virkelig ikke gjøre Kunstner og staae os den Tid, vi ikke have, vi kunne kun fremme Sagerne saa vidt og saa længe, som der leynes os Tid gennem den langvarige Behandling i det andet Thing. Og naar vi ikke kunne komme længere, ja saa maa vi standse; men saa langt, som det er os muligt, fremme vi Sagerne, og saa maa vi lægge Ansvaret for, at vi ikke kunne naae længere, over paa dem, der hindre os i at faae den Tid, der er nødvendig til den yderligere Gjenmørelse. Det er en Kjendsgjerning, og overfor den kan det ikke nytte, at man kommer med Tro, Meninger og Antagelser, som i Virkeligheden ikke have nogen som helst Hjemmel. Derfor siger jeg ogsaa: vi have gjort, hvad vi kunde, for at fremme dette Forslag, ekstraordinært. Det kom til os den 30te Marts, og vi have været rede til at behandle det den 31te Marts og den 1ste April, og derved have vi fremmet det saa langt som muligt. Det er ad den Vej, vi skulle naae til regelmæssige Tilstande, det